

Kerék Imre

Bartók

A tiszta forrást
eldugaszolta valaki. –
Poshadó- langyos- vizű pocsolyák,
amerre lát a szem.

Csillapítatlan
szomjukat oltani,
zenéd bércipatakjai
gyökeret,
ágot,
köveket sodorva,
zúduljanak át rajtunk! Barbár
démonainkkal dacolni,
áraszd belénk
varázszerőd, Könyörtelen!

Adassék tisztelet

Szervátiusz Jenő emlékének

Ki emberi lelket
igéz fel a fából,

gondfelhőzött arcra
csillagot varázsol,

balladát kalapál
örömből és jajból,

halhatatlan csodát
a halott anyagból,

s acélhúron zengő
Cantata profána –

a lét lüktet, árad
formáiba zárva;

ki által üzennek
elporladt szegények:

adassék tisztelet
a Teremtő Kéznek!

Levéltöredék régi barátnéjához

(gyerekkori emlék)

Ágam, virágom, gombom, levelem! –
Emlékszel? – együtt szánkáztál velem,
s míg szorosán átfogtad vállamat,
röpült velünk a tündér pillanat;
elámultak rajtunk a jegenyék,
s mint ó gramofon: forgott a vidék;
patak dajkálta halk hullámain,
őzeket csalogatott a csalit.
A szánkó vasalt éle porhavat
kavart, szikráztatott talpunk alatt...
Nem volt a Rinya-tájék sohasem
szebb, mint Veled, virágom, levelem!

Ne szégyellj

Ne szégyellj semmit! Az vagy, aki vagy;
testi mivoltod kitarthatod pőrén,
cirógasson bár délszaki verőfény,
vagy sodorjon tajtékos zuhatag:

de titkold el valódi célodat,
ha igazad lenne is, kiröhögnek,
hazudozva célod elérni könnyebb,
de kelfeljancsiként talpon maradj!

Igazad relatív s érdeket sérthet, –
értik ezt a bika-nyakú vezérek,
s tudják azt is: kit, mikor, hol, miért;

kilopnák akár Isten két szemét,
lecsapni karvalyként mindenha készek, –
ne szégyellj: sorsunk csillag és szemét.

Káliz Sajtos József

Vészjelzések

Ahogy a sarkvidékeken
zsugorodnak a jégmezők,
Kárpát-hazánk szélein
úgy válnak le drága,
féltett nyelvünk tömbjei.

Nyelvédesanyánk sírva nézi,
hogy' tűnnek el az övéi
a körénk tornyosuló
nagy 'tenger' mélyibe!...

A hullámok közt hánykódók
némelyike a lélekvesztőn
még tartja magát,
de sejti, hasztalan kiált –
szavát nem hallja senki:
„S.O.S.! Vagy holnap
már minket ne keress!” – –

Mentsük meg a lelkeiket! –
Nem elég, ha keseregsz...

Népem törzsökös fája

... még áll, megvan koronája,
de lombját rontó kezek
mindegyre tépik, cibálják,
s kivágnák tövestül. –

Óvjad, ápoljad hát
minden ágát,
hogy vesszeje el ne vesszen,
s évente friss hajtást
növeessen!

Déli pihenő

Éppen eltűnődöm,
a harang fájdalmas
szava vajon kit sirat...
De hirtelen abbamarad,
elszáll, akár a madárfütty,
vagy ez a kósza gondolat.

Csak az ágak suhorászása
hallik az ablak alatt.
Lám, nékem is jut még
némi öröm:
fény s árnyék játszik a
függönyömon...